

РЕШЕНИЕ

№ 5974

гр. София, 03.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав,
в публично заседание на 03.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **5356** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 90 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ във връзка чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/

Образувано е по жалба вх. № 14 616 от 28.05.2013 г. по описа на Административен съд – София град и рег. № УП 4430 от 23.05.2013 г. по описа на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, подадена от А. В., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Г., [дата на раждане] в [населено място], Г., с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 679 от 13.05.2013 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспорваното решение е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие с приложимия материален закон. Твърди се, че решаващият орган неправилно е приел, че спрямо чужденеца не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец на основание изпитван основателен страх от преследване поради принадлежност към определена националност от ЗУБ. Счита за неправилен извода на административния орган, че изложените обстоятелства от жалбоподателя са неправдоподобни и непоследователни, както и че мотивите за напускането му на страната по произход са от личен характер.

В жалбата се излагат аргументи, че в обжалваното решение липсва конкретна преценка на надлежно представена информация относно настоящата обстановка в Г.,

поради това преценката на представената бежанска история от жалбоподателя не била обективна и цялостна. По тези съображения се моли съда да отмени решението на председателя на Д..

В хода на съдебното производство А. В. редовно призован, представлява се от адв. Р.. Поддържа жалбата и предлага същата да се уважи, като съдът постанови решение, с което да отмени решението на председателя на Д.. Представя писмени бележки. Присъства и преводач от български на английски и от английски на български език – В. П..

Ответникът – председателят на Д., редовно призован не се явява, представлява се от юрк. С., която оспорва жалбата, моли да се отхвърли.

Настоящият съдебен състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Производството пред административния орган е инициирано с подаването на молба с вх. № 681 от 22.03.2013 г. по описа на РПЦ – С. от А. В., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Г., гражданин на Г., фанти по народност, вероизповедание: католик, семейно положение-неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на представен национален паспорт серия Н № 1743287, издаден на 21.10.2005 г., валиден до 20.10.2015 г. На 22.03.2013 г. на лицето е направена регистрация.

Молбата за предоставяне на закрила се явява последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ.

В хода на административното производство чужденецът заявява, че е напуснал Г. легално със самолет и е пристигнал в Р България на 19.03.2010 г., като е влезнал в страната с входна българска виза № 60055073, издадена от българското посолство в Акра.

С чужденеца са проведени интервюта на 06.08.2010 г., на 03.11.2010 г., на 18.11.2010 г., на 26.03.2013 г. и на 16.04.2013 г.

По време на първото административно производство пред Д., образувано по негова молба от 04.08.2010 г. лицето мотивира молбата си за закрила поради политически причини и проблеми с официалните власти на Г..

С решение № 348 от 30.06.2011 г. на председателя на Д. е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия. С решение № 4295 от 06.10.2011 г. по адм. дело № 6819/2011 г. по описа на Административен съд София - град е отхвърлена жалбата на В. А. срещу посочения административен акт. С решение № 4495 от 28.03.2012 г. ВАС, тричленен състав е оставил в сила решението на АССГ.

Чужденецът подава втора молба за закрила с вх. № 681 от 22.03.2013 г. С издаването на оспореното в настоящото съдебно производство решение № 679 от 13.05.2013 г. на председателя на Д. се отказва предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

По време на интервютата лицето заявява, че е роден и живял в Г. през 2010 г. е пристигнал в Р България легално с входна българска виза, издадена в българското посолство в Акра. Поддържа необходимостта за търсене на закрила поради страх от преследване, поради политически причини, а именно проблеми с официалната власт в Г. по повод работата му с известен журналист - опозиционер и със заплаха за живота му.

Въз основа на така събраните данни, ответникът е приел подадената молба за закрила

за неоснователна. Отказът да се предостави закрила административният орган е обосновал с недоказаност на твърденията, недостоверност и констатиране на редица противоречия в тях. Посочил е, че от анализа на заявените обстоятелства показва, че от така изложената бежанска история не може да се обоснове извод за риск от преследване или тежки посегателства спрямо молителя по смисъла на ЗУБ. Той не е бил принуден да напусне Г., а е заминал по собствено желание. Имайки предвид горните факти и обстоятелства, административният орган е приел, че не са налице условията на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

В хода на съдебното производство не са представени нови доказателства освен представените писмени доказателства с административната преписка.

С оглед събраните по делото доказателства, настоящия съдебен състав на Административен съд – София - град, приема от правна страна следното:

Оспореното решение № 679 от 13.05.2013 г. на председателя на Д. е връчено на кандидата на 17.05.2013 г., лично на чужденеца в присъствието на преводача В. П.. Жалбата до Административен съд София град е подадена чрез административния орган с рег. № УП 4430 от 23.05.2013 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 14-дневния срок от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган в производството по общия ред. Оспореният акт е издаден при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ.

Оспореното решение е издадено в рамките на общото производство по чл. 72 и сл. от ЗУБ от председателя на Д. съгласно компетентността му, уредена в чл. 75 от ЗУБ. Съгласно чл. 75, ал. 1 от ЗУБ в срок до три месеца от образуване на производството председателят взема решение за: 1. предоставя статут на бежанец; 2. отказва статут на бежанец; 3. предоставя хуманитарен статут и 4. отказва хуманитарен статут.

В настоящия случай производството е образувано по повод подадена молба рег. № УП 4430 от 23.05.2013 г. по описа на Д. при МС и вх. № 681 от 22.03.2013 г. по описа на РПЦ – С. на жалбоподателя. Същият е регистриран с регистрационен лист рег. № УП 4430 от 22.03.2013 г. В него е записано, че е [дата на раждане] в Г., [населено място] и че живее в Г., [населено място], предградие, [улица], гражданин на Г., религиозна принадлежност – католик, със средно образование, без професия, неженен. Веднага след попълване на регистрационната карта е изготвена и Евродак дактилоскопна карта. Връчена му е покана за провеждане на първото интервю на 20.03.2013 г. На посочената дата е проведено първото му интервю, в което посочва и прилага получено писмо от Върховния съд на Акра – Г., което съдържа клетвена декларация от брата на молителя Г. В., в която излага сведения и становища относно работата на жалбоподателя и възникналия конфликт между него и официалните власти на държавата му по произход.

На 26.03.2013 г. директорът на РПЦ – С. е уведомил директора на Специализирана дирекция “Т” при Д., че А. В. е подал молба за закрила. Отговорът е върнат на 29.04.2013 г., където директора на Специализирана дирекция “Т” – Д., уведомява председателя на Д. при МС, че към онзи момент Д. не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на жалбоподателя.

С докладна записка от 01.04.2013 г. директорът на РПЦ – С. е уведомен, че след изтичане на тридневния срок за вземане на решение и по силата на закона производството е преминало по общия ред.

На 16.04.2013 г. жалбоподателят отново е поканен за провеждането на интервю. Същото е проведено, за което е изготвен протокол рег. № УП 4430 от 16.04.2013 г., като неразделна част от него е и декларация, подписана от кандидата, с която дава съгласие да се извърши запис.

В срока по чл. 74 от ЗУБ, изчисляван от датата на докладната записка, старши експерт Е. Ц. в РПЦ – С. е изготвила и представила Становище рег. № УП 4430 от 18.04.2013 г. до председателя на Д. при МС.

За времето от депозираното становище до датата на издаване на оспореното решение, административният орган не е осъществявал събеседвания с жалбоподателя (видно от доказателствата по делото), а само е събирал информация за обстановката в държавата по произход – Справка вх. № 01-2835 от 15.04.2013 г., изготвена от дирекция “Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” при Д..

Решаваният орган при Д. при МС постановява Решение № 679 от 13.05.2013 г. на председателя на Д. се отказва предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

Настоящият съдебен състав като се запозна с представените по делото писмени доказателства и съобрази изложеното от жалбоподателя в съдебното производство, споделя изцяло изводите на административния орган, изложени в оспорения акт.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ статут на бежанец се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. В настоящия случай, видно от заявеното от А. В. по време на проведените интервюта, не се установява по отношение на него да е налице „преследване” по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ поради неговите раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. От приетата по делото справка вх. 01-2835 от 15.04.2013 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на Д. се установява, че общата обстановка в Г. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951 г. Съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН: „ За да бъде считано за бежанец, дадено лице трябва да има основателни опасения от преследване поради една от гореизложените причини.”(глава II, § 66, стр. 25), каквото не се установява в конкретния случай. По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ разписва, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като

смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Съгласно глава V, чл.15 от Директива 2004/83/ЕО на съвета от 29 април 2004 година, тежките посегателства, които представляват условие за предоставяне на субсидиарна закрила са: а) смъртното наказание или екзекуцията, или б) изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход, или в) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Посочената разпоредба е надлежно транспонирана с нормата на чл. 9 от ЗУБ, която разписва, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. С решение от 17.02.2009 г. на С. по преюдициално запитване е дадено тълкуване на разпоредбата на чл. 15, ал. 1, б."в", във връзка с чл. 2, б."д" от Директива 2004/83/ЕО. Съгласно постановеното в решението, нормата трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия, се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. На фона на така очертаната правна регламентация, съдът намира, че по отношение на А. В. не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Според тълкувателно решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския съюз (С.), понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход“, използвани в чл. 15, б., „а“ и „б“ от Квалификационната директива или чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, обхващат ситуации, в които кандидатът за субсидиарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. За разлика от това посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“ от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи се от „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, обхващат по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

Предвид изложеното изводът на председателя на Д., че за не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е налице заплаха за поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход, се явява законосъобразен. Не са налице пречките по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ за връщане на чужденеца в държавата му на произход. Редом с това, по отношение на лицето не са налице предпоставките на чл. 8, ал. 9 от ЗУБ и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

Поради изложеното жалбата е неоснователна. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК за незаконосъобразност на оспорения административен акт.

Водим от горното

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В., гражданин на Г., ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 679/13.05.2013 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване пред върховния административен съд в 14 дневен срок от получаването му от страните, респ. Съобщението за неговото постановяване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: